

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 22361

гр. София, 26.06.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Частно гражданско дело № 20231110125303 по описа за 2023 година

Производството е образувано по заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, подадено от С. Б. Б., чрез адв. С. П., срещу Д. З. Й., за присъждане на сумата в общ размер на 1629,11 лева, представляваща непогасени задължения по сключен между страните договор за наем от 09.05.2022 г. за наемна цена, консумативни разходи и неустойка. По заявлението е било образувано ч. гр. д. № 176 по описа за 2023 г. на Районен съд – гр. Троян. С определение № 142 от 24.03.2023 г. изпращащият съд е приел, че приложима в случая била особената подсъдност по чл. 411, ал. 1, изр. 2 ГПК, поради което е прекратил производството и е изпратил делото на Софийски районен съд по компетентност.

Настоящият съдебен състав не споделя немотивирани изводи на изпращащия съд за приложимост на предвидената чл. 411, ал. 1, изр. 2 ГПК подсъдност – по настоящия адрес на длъжника – потребител. Легалното определение на понятието „потребител“ е дадено в § 13, т. 1 ДР ЗЗП – „потребител“ е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност. Физическото лице – наемател по сключен с друго физическо лице договор за наем няма качеството на потребител, придобиващ стоки или ползващ услуги по смисъла на § 13, т. 1 ДР ЗЗП. Наемният договор е наименован договор по ЗЗД, а не договор за услуга (вж. *Решение № 207 от 31.10.2018 г. по т. д. № 970/2018 г., I Т.О., ВКС*). В заявлението липсват каквито и да било твърдения, че наемодателят е действал като търговец, който е сключил договора за наем като част от своята търговска или професионална дейност в публичния или в частния сектор (§ 13, т. 2 ДР ЗЗП). Следователно, няма каквото и да било основание да бъде признато на длъжника качеството „потребител“ по договора за наем, сключен с друго физическо лице. По отношение на процесното облигационно отношение следва да се приложат правилата за общата местна подсъдност по чл. 411, ал. 1, изр. 1 ГПК и заявлението да бъде разгледано от

районния съд по постоянния адрес на длъжника, а не от този по настоящия му адрес.

С оглед изложеното настоящият съдебен състав намира, че не е компетентен да разгледа подаденото от С. Б. Б. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК и са налице предпоставките за повдигане на спор за подсъдност между Софийски районен съд и Районен съд – Троян. На основание чл. 122 ГПК настоящото производство следва да бъде прекратено и делото да се изпрати на Софийски градски съд за определяне на подсъдността.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОВДИГА спор за подсъдност пред Софийски градски съд между Районен съд – Троян и Софийски районен съд за определяне на компетентния съд да разгледа заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с вх. № 1367/23.03.2023 г., подадено от С. Б. Б., чрез адв. С. П., срещу Д. З. Й..

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 25303 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд, Второ гражданско отделение, 60-ти състав.

ИЗПРАЩА делото на Софийски градски съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____